

Слънчо грѣе милъ, засмѣнъ,
клони свежда джбъ зеленъ,
а подъ него съсъ цафара.
бди надъ стадо тамъ овчара.

Стадо лѣе златенъ звѣнъ,
броди весело навѣнъ,
и храна си цѣлъ день дири.
А овчарѣтъ свири . . . свири . . .

Н. Илиевъ

МЪНИЧКОТО СИНЬО ЦВѢТЕ.

Надъ чешмата, до високия плетъ, който огражда дѣдовия Мадарковъ пчелинъ, презъ пролѣтѣта падна едно мъничко семенце. Довѣнно отъ незнаенъ край, то се намѣсти въ рохката прѣстъ задъ единъ камѣкъ, пукна се и поникна. Две жълти листенца като крилца на пеперудка трепнаха безпомощно подъ сѣнката на камѣка. На сѣщото мѣсто бѣше поникнала една тиква. Нейното дебело вжже пълзѣше нагоре по плета и пушаше голѣми зелени листа като дъждобрани. Когато тиквата видѣ до корена си слабо то растение, затрепера гнѣвно, зашумѣ съ листата си и почна да вика:

— Какъ си посмѣло да поникнешъ въ моята земя и да смучешъ моя сокъ? Не знаешъ ли, че азъ съмъ господарка на тази градина и на чешмата, и на пчелина? Скоро да се махнешъ!